

og at det var Mathias selv, der havde spurgt, om han ikke skulde sejle hende ned til den gamle Højskoleforstanders Begravelse, da han dog havde nogle Sildegarn staaende her i Nærheden, som han kunde se til med det samme.

Hun havde, mens hun talte, igen sat sig ned ved Siden af Hansine og med noget af sin gamle Beskyttelse taget hendes Haand. Skønt hun ikke ligeud sagde det, var det ellers tydeligt at mærke paa hende, at hun var bleven skuffet ved Gensynet af sin gamle Højskolevennekres, og at hun blot længtes efter at komme hjem igen til sin Strand, sine Faar, sine Børn og sin Mathias.

Emanuel følte sig mere og mere ilde berørt af hendes Tone og Optræden overfor Hansine. Han var bleven saa uvant med at se denne vise andre den ringeste Fortrolighed, at Synet af hendes Haand der i Venindens Skød virkede paa ham næsten som en Anklage. Hun sad stille og saae ufravendt ned mod Jorden; det var næsten, som om hun undgik hans Blik. Han følte i dette Øjeblik ret, hvor de i den sidste Tid var kommen bort fra hinanden, og han gjorde sig selv det Løfte, at der fra denne Dag ikke længer skulde være noget udtalt imellem dem. Nu, da alle andre Baand syntes at skulle briste for ham, nu, da de sikkert vilde blive meget ene, skulde de finde hinanden igen i fuld Forstaaelse, og i Samlivets Inderlighed tage Oprejsning for, hvad de udadtil havde mistet.

Hansine havde under den hele Begravelseshøjtidelighed været meget bevæget. Skønt hun allerede længe havde haft en Forudelse om, at hendes Bekendtskab med Sandinge Højskole vilde blive hende dyrekøbt, havde hun aldrig næret bitre Følelser mod den gamle Forstander. Nu, da han var borte, mindedes hun ham med Taknemlighed for det meget gode, hun havde lært af ham; og ganske særlig havde hendes Tanker i disse Dage heftet sig ved den For-